

Kdo postavil jeruzalémský Chrám aneb příběh Šalamounovy ženy

V Jeruzalémě byl kdysi velký Chrám, postavený ještě za časů Šalomouna. Byl hlavní svatyní Židů, kde se modlili, prosili o úrodu a mír a přinášeli oběti. Chrám byl několikrát přestavěn, v něm kázal Ježíš a vyhnal z něj trhovce.

Nyní je pryč, a jen Zeď nářků zůstala na tom místě, které zpustošili Arabové.

Příchozí z pouště si zde postavili mešitu. A nyní se informace o tomto úžasném místě objevila díky vědomému snění. A ukázalo se, že toto místo je spojeno se starými Slovany. A chrám tento postavil... rodák z naší země.

...Dnes nabízím pohled do oné vzdálené epochy, do doby krále Šalomouna, ponořit se do onoho světa, do časů Skythů a starověkých království, do přepychu Východu a zapomenutých zvyků. A tenkrát lidé žili všedním životem, zamilovávali se, ženili a v politice se prolínaly vášně, profit, ale i moudrost.

Šalamounova moudrost zůstala po staletí v paměti, ale ještě moudřejší byla jedna z jeho manželek, mimochodem naše krajanka, dcera skytských stepí, vždyť Skytové a Slované byli příbuzní.

...Daleko, v nekonečné stepi, se rozkládal tábor kočovníků. V táboře bylo do kruhu rozestavěno mnoho vzorovaných stanů. Uprostřed stál největší a nejbohatší stan se zlatými třásněmi a vysokým chocholem.

Tábor střežili vojáci, kteří drželi stráž podél hrazení.

Zde žijí Skythové. A jak jsem pochopila, bylo to velmi dávno, dlouho před naší érou.

Ranní slunce ozařuje stany, koně v ohradách ržou a na obzoru se objevuje dlouhá karavana. Velbloudi si vážně vykračují a na hřbetech se jim pohupují barevné balíky. Na některých z nich jsou celé stany se závěsy.

Lidé v dlouhých hábitech a dlouhých šátcích, převázaných na hlavě stočenou látkou ve tvaru obruče, výkřiky poháněčů a oblak prachu... Karavana se pohybuje, doslova pluje.

Tito lidé zřejmě cestují z velké dálky a vezou s sebou velké bohatství.

Ale vtom mi vnitřní hlas začal vysvětlovat, kdo jsou tito lidé a jaký je důvod jejich příjezdu.

Ukazuje se, že daleko odtud bylo bohaté království, kde vládl král Šalomoun. Bylo to Šalomounovo nejslavnější království, izraelsko-židovské království, které bylo v té době na vzestupu.

Král Šalomoun byl velmi bohatý, ale měl jednu slabinu. Měl velký harém, ve kterém žily ženy z různých zemí a různých národností. A nebyly to konkubíny

jako v harémech orientálních panovníků. Šalamoun se se všemi těmito ženami oženil.

A tak se doslechl, že v divokých stepích na severu žije svobodomyšlný národ, který není vázán na určité místo, ale volně kočuje po rozlehlých prostranstvích, a že dokonce i ženy tohoto národa umí odvážně jezdit na koních.

Král Šalomoun se tehdy rozhodl, že se s takovou volnou jezdkyňou ožení. Za tím účelem, v rámci splnění jeho rozmaru, vyrazila karavana s dary pro kočovníky, aby vykoupili nevěstu pro krále.

Najednou jsem se však ocitla v těle skythské dívky. Byla ještě velmi mladá, asi dvanáctiletá.

Uvnitř byl stan prostorný, třebaže byl rozdělen plstěnými koberci, které byly pokryty nádhernými vzory gryfů, ptáků, jelenů a koní.

Tyto vzory byly vyrobeny z materiálu jiné barvy a připevněny k látce. Stejně plstěné koberce s nášivkami pokrývaly podlahu. Byly tu hedvábné polštáře, přehozy, truhly obložené mědí, kožené měchy, nějaké nádobí, kovové, vzorované mísy, talíře, úzké elegantní nádoby.

Moje plstěné ponožky se utápěly v měkkých kobercích. Dlouhé zelené šaty jsem měla zdobené důmyslnými vzory. Vlastně to nebyly šaty, ale jakýsi župan, zpod kterého vykukovaly teplé kalhoty. Tmavé vlasy byly spletené do copů a podpíraly je zlaté obruče zdobené postavičkami fantastických zvířat. Stejná podivná zvířata oplétala náramky na zápěstích a těžký náprsní šperk s přívěsky.

Vím, že můj otec je majitelem tohoto největšího a nejbohatšího stanu. Je náčelníkem našeho kmene a vládcem tohoto tábora. Vím také, že mám tři starší bratry. Mámu však tato dívka, v níž jsem se nacházela, nikdy neviděla, poněvadž zemřela při jejím narození. Otec byl přísný. Měl rád své syny, a ji chtěl co nejdříve provdat.

Když jsem byla v ní, před očima mi probíhaly obrazy dívčiných vzpomínek.

...Kdysi mě odvezli daleko do města u velké řeky. Můj otec tam našel ženicha. To město se jmenovalo Kyjiv (budoucí Kyjev). Viděla jsem ho z daleka, i jeho kamenné hradby tyčící se u řeky.

Něco se však stalo a my jsme se otočili. Otec mě odvezl domů, aniž bychom dorazili k hradbám města.

Ted' budu muset nejspíš zase odjet daleko a už navždy opustit rodné stepi.

Podivní příchozí, jsou tak bohatí, jejich šaty se třpytí a na jejich rychlých rukou se třpytí kameny. Nádherné látky prosvítají a třpytí se zlatými vzory. Mistrovsky zhotovené nádobí a mísy dovezli jako dar za mě.

Ted' jsem sama, otec je za ,stěnou' z koberců a ti cizinci jsou tam taky. Je mi smutno, že se loučím se stanem, s dřevěným koníkem, se stepí a travinami, které

jsou mému srdci drahé, kde jsem volně jezdila na svém ryšavém koni. Je dobře, že bude se mnou.

Ale kolik je toho tajuplného v cizí zemi. Všichni tam určitě nosí kouzelné látky a pijí voňavý nektar. Jaképak tam mají stany, jaké jsou tam louky. Ne, já tam opravdu chci! Určitě je to tam lepší než ve městě u řeky.

Objevila se stará chůva a přerušila mé myšlenky. Zavedla mě k hostům.

Jak zajímavé to tu bylo! Podivné oblečení neznámých, krásné nádoby, neznámé vůně a nesrozumitelná řeč.

Hosté pokuřovali nějaké směsi, a v jejich dlouhých džbánech něco bublalo.

Na talířích leželo cizokrajné ovoce, hory hrozinek, které nám byly tak drahé, vždyť jsme je kupovali od kočovných karavan.

Dali mi sladkosti. Z překvapení a nevědomosti, jak takové jídlo jíst, jsem se celá umazala, a stará chůva mě odvedla pryč.

Ale brzy jsem tam byla znovu. Sladké nápoje, ovoce - nikdy jsem nic takového neochutnala, a tam, v té zemi, to nejspíš jedí pořád.

Prohlíželi si mě, obdivovali mě. A mně se to líbilo. Poté mě oblékli do nejjemnějších látek, a dokonce i otec byl překvapen, jak jsem krásná.

Z nějakého důvodu jsem se začal těšit na odjezd. ...A už je tu ráno, koně a velbloudi jsou připraveni vyrazit.

Na trávu padla ranní rosa, zvířata i lidé jsou před cestou nedočkaví, kontrolují se sedla, podbřišníky, kmitá se.

Otec také posílá dary do vzdáleného království. Jsou to těžké truhly, kožešiny a kůže, zbraně. Se mnou jel jeden z mých bratrů (nejstarší byl na tažení proti sousednímu kmeni) a vojáci stráže. S prvními slunečními paprsky, osvětlujícími velké prostory stepi, se karavana dala do pohybu. A jdou v zástupu, kymácejíce se, velbloudi, osli, koně, zvonky zvoní na velbloudích šíjích, pestrobarevné baldachýny se třepotají ve větru.

Zvířata se prohýbají pod tíhou balíků a můj zrzavý kůň kráčí vedle nich a neustále na mě pokukuje, jak sedím pod baldachýnem na nadýchané hoře velbloudích hrbů.

Ale vtom jako bych se někam propadla a ocitla se v jiném čase a na jiném místě.

Nádherné sály přepychového paláce jsou plné slunečního světla, které se tisíckrát odráží od zlatých reliéfů, sloupů, třpytivého mramoru, teplem září vyřezávaná slonovina.

Satén a samet jsou všude kolem. Měkké polštáře se štrápci jsou potaženy elegantními zlatými vzory. Na podlaze jsou obrovské květované koberce. Trysky fontány líně zurčí, a sloupy podpírají klenby.

Prosvětlená galerie vede do zahrady, kde se také stříbří fontána, a pod jejími tryskami plavou zlaté rybky. Stinné stromy rozprostírají své větve, a visí z nich zralé ovoce. Zahrada je provoněná květinami, a já sedím v jemných šatech na loži pod baldachýnem s tlustými střapci.

Tyto zlacené průsvitné látky se širokým lemem mě zahalovaly od hlavy až k patě. Byly spojeny zlatými šperky. Těžké náramky, diadém, široký zlatý pás s vyřezávanými ornamenty a nádherný náhrdelník s přívěsky, to vše jsem tehdy nosila.

Vstupují služebné. Jsou jako stíny a jejich kroky nejsou slyšet. Jejich přítomnost prozrazuje jen zurčení vody a cinkání nádob.

Jsem už starší, než jsem byla tenkrát ve stanu svého otce, a můj muž je vládcem této země - Šolomon nebo Šolmon, jak jsem zde slyšela, (tj. Šalamoun). Ale on má další manželky. Každá z nich má svůj vlastní malý palác či pavilon, takříkajíc, na rozlehlém území vládcova paláce, jako byl ten, kde jsem se ocitla já.

Z každého takového paláce vedly do manželova paláce cestičky přes zahradu. Rozloha tohoto komplexu byla obrovská a zahrnovala budovy, fontány a zahrady.

Všechny ostatní ženy byly starší než já. Viděla jsem je u fontány.

Některé se na mě usmívaly a byly docela milé, jiné se na mě dívaly se závistí. Byly tam ženy z různých zemí: Asyřanka, Chetitka, Egyptanka, Lýdijka, Babylónka, dokonce i plavovlasá Řekyně a mnoho dalších. A směly zde vyznávat svou rodnou víru.

Pyšná Egyptanka byla chladná a arogantní. Musela být faraonovou dcerou a nosila zlaté nárameníky. Plnoštíhlá Babylónka s hustými černými kadeřemi jedla neustále sladkosti. Ale snad poslední, s kým jsem se chtěla setkat, byla nejstarší manželova žena, Židovka: právě její syn měl zdědit vládu.

Zůstávala jsem tedy často ve svých komnatách, kam přicházel můj manžel. Byl vysoký, dlouhé šaty měl pokryté zlatými vzory a v pase sepnuté zlatým páskem.

Na tomto oděvu nosil plášť purpurové barvy se zlatým lemem a tkanými třásněmi. Husté a kudrnaté vlasy měl sepnuté širokou obručí se světlými kameny. Někdy nosil pozlacený turban, zpod něhož mu na ramena spadal tenký šátek.

Zde jsem však na nějakou dobu opustila tělo Šalamounovy mladé ženy.

Kdykoli se zde král objevil, do již tak bohaté sbírky jeho ženy přibyl nějaký nový úžasný šperk nebo nejjemnější přehoz.

A pobýval tu často, a když jsem já byla v ní, působil spíš jako laskavý otec než manžel. Líbilo se mu, když jeho mladá žena jezdila na koni po zdejších zvlášť vyhrazeném místě, vyptával se jí na její národ, na její zemi, na její bohy, vždyť jí dovolil, aby je uctívala, a vyprávěl jí o svých plánech. Byli tu také různí učitelé,

kteří ji učili vědám, hře na harfu, zpěvu a tanci. To vše předváděla svému manželovi, způsobujíc jeho obdiv.

Takže, bylo řečeno, že jednoho dne se král podělil se svou mladou ženou o nápad postavit Bohu velký chrám, Chrám chrámů, aby neměl na celé Zemi obdoby (aby tam mohl přijít kdokoli a modlit se ke svému Bohu bez ohledu na jeho vyznání).

Měl to být chrám spojující náboženství, ale nesměly v něm být žádné modly - vyobrazení Boha. Měl to být chrám obecné nejvyšší duchovní podstaty, chrám Boha nad všemi bohy, vždyť i Židé měli různé kmenové bůžky, a tento chrám je mohl všechny sjednotit.

Pro stavbu si vybral starověký plán, nakreslený na papyrech přivezených z Egypta ještě samotným Mojžíšem. Na těchto papyrech byly okopírovány ještě daleko starobylější dokumenty Atlant'anů.

A tak přinášel tyto cenné rukopisy a ukazoval je ženě a říkal, že by si přál postavit budovu podobnou té v oné starověké „Zemi kentaurů“. Tak si představoval Atlantidu. Tehdy se věřilo, že ji obývají kentauři - napůl lidé, napůl koně.

Tito skutečně existovali, ale byli to výtvoři Atlant'anů. V Šalamounově době však již byly tyto informace zkreslené a Atlantida byla považována za zemi kentaurů.

Když jsem byla v těle skytské královny manželky, viděla jsem na těch starobylých svitcích tajemné písmena, nepochopitelná i pro samotné Egypt'any. Viděla jsem také obrazy nádherných staveb, ale jak jsem pochopila, ne všechny svitky byly celé. To je pravděpodobně to, co manželka řekla Šalamounovi. Musela to být jistě chytrá a zvědavá dívka a svitky ji velmi zajímaly, což jejího manžela velmi potěšilo.

Porovnával písmena na starověkých svitcích s egyptskými, i s písmem jejího národa, ale starověké znaky se stejně nepodařilo rozluštit.

Chrám již začali stavět pod vedením fénického architekta, ale rozpadal se, jelikož byl navržen velmi veliký, jeho sály měly být umístěny v několika patrech, a Židé takové stavby nikdy nestavěli, ano, ani v jiných zemích té doby o takových stavbách nic nevěděli.

Tehdy Šalomoun vyslal výpravu do Egypta, aby získala nové svitky ve srozumitelnějším jazyce, ale výprava uvízla v píscích a nikdy nedorazila na místo určení. Ztratili mnoho lidí a vrátili se s prázdnou.

...Najednou jsem se znovu ocitla v té mladé ženě.

Když jsem procházela zahradou, najednou jsem uslyšela výkřiky, které přehlušily šum fontány. Přicházely z velké dálky, z míst, kde se hradby paláce blížily k městským čtvrtím Urusalimu (dnešního Jeruzaléma).

Se zájmem o dění jsem prošla zahradou, míjejíc cestičky, pavilony ostatních královských manželek, a nakonec jsem se ocitla u vysoké zdi.

Tady už jsem vyšplhala po schodech a nahlédla úzkou škvírou mezi zubatými okraji hradby. Křivolakými uličkami, dlážděnými dlažebními kameny a posetými všelijakými odpadky v průchodu pobíhali nějací lidé. Ubohý osel přetrhl úvaz, a klopýtaje běžel vpřed. Výkřiky jsou blíž a blíž, zbraně už jsou taseny a šípy připraveny.

Jak by se mohli dostat za hradby? Vyděsila jsem se a rychle jsem se ocitla dole v palácové zahradě. Zakrátko jsem se ocitla ve svém pokoji. Celá jsem se třásla, ano i šaty jsem měla roztrhané, a vyšívavý střevíček mi někde upadl.

Naštěstí do místnosti vejde moje služebná a drží ho v rukou. Teď už nepoznají, kde jsem byla.

Najednou jsem tělo ženy opět opustila, a mladá králova žena se začala vyptávat svých služebných, co se stalo ve městě. Tak nějak se mi jejich řeč překládala.

Ukázalo se, že uprchl nějaký vězeň, který byl prodán do otroctví a přivezen sem Asyřany, a nemohli ho najít.

Když se paní uklidnila, odešla k fontáně. Na chvíli jsem se v ní opět ocitla a rázem jsem se velmi vyděsila. V křoví u záhonu se skrýval cizinec v otrhaných hadrech.

Měl světlé vlasy a modré oči. Takové lidi tady nepotkáte. Ale v krajích poblíž mé vlasti, v tom městě, kam mě poprvé vezli na vdavky (Kyjev), takových bylo hodně.

Promluvil a jeho jazyk se podobal jazyku Skythů. Slova jeho řeči se mi překládala v mém vědomí, vždyť už jsem byla někde nahoře, a on i králova žena stáli uprostřed svěží zeleně zahrady.

Snil o své vlasti. Kdysi byl architektem v Kyjevě, daleko odtud, a válečníkem, později se dostal do zajetí jednoho skytského kmene, z něhož se vyklubal kmen znepřátelený s rodem jejího otce. Tito kočovníci ho prodali do otroctví Asyřanům.

Po těchto hrozných letech zajetí ho jeho pán opět prodal kočovným kupcům mířícím do Kanaánu a Judska, zde se mu podařilo uprchnout, ale náhodou se ocitl na území královského harému.

Šalomounova mladá žena si okamžitě uvědomila, že by ho mohli využít ke stavbě Chrámu, vždyť to byl architekt. Poslala za manželem své služebníky, zároveň mu dokazujíc svou loajalitu.

Král s uprchlíkem dlouze rozmlouval a rozhodl se, že by mohl se stavbou pomoci. Zajatec mu před očima vyrobil dřevěný metr a vysvětlil mu, že s jeho pomocí může postavit jakoukoli stavbu.

Uprchlému otrokovi byla slíbena svoboda, pokud chrám bude stát, ale musel za něj zaplatit vzpurným cizozemským kupcům.

...A zdá se, že už uplynula dlouhá doba. V Urusalimu už se tyčí nevídaná stavba se sloupy, přesně taková, jaká byla zaznamenána na starověkých papyrech.

Byl to celý Chrámový komplex s nádvořím a stupňovitými budovami, sloupy, zlatými pilastry, mramorovými schodišti a zubatými hradbami.

Byl postaven z cedru a obložen mramorem, slonovinou a zlatem. Dřevo mělo symbolický význam, neboť z něj byla vyrobena starověká Archa zachránce Noeho.

Chrám byl postaven podle nákresů Atlantánů, ale s pomocí instrumentu Rusičů, jehož tajemství bylo přineseno ještě Árijci ze země Hyperboreje. Po dokončení stavby byl slovanský architekt propuštěn do rodné země. Tak to bylo řečeno.

...Byla sobota, svatý den pro Židy. Průvod se vydal do Chrámu. Uvnitř byla uložena archa s deskami Mojžíšovy smlouvy a starobylé relikvie, byly postaveny mísy na oheň, a u oltáře bylo umístěno sedm svící. Samotná archa byla zahalena a mohli ji vidět pouze zasvěcení. Velekněží obětovali ovoce a obilí, byl zabit beránek, a nato se chrám naplnil kouřem hořícího kadidla.

Během slavnostního obřadu a zpěvu hymnů se náhle pod stropem rozzářilo světlo, zajiskřilo a vypadalo jako kulový blesk. Jiskry začaly létat po celém Chrámu a vyvolávaly ve shromážděných úctivé zděšení. Všichni padli na kolena a neodvažovali se k zářící kouli zvednout oči. Dokonce i kněží ve vysokých bílých čepicích byli ve svatém úžasu.

Sedm svící na oltáři vzplálo, oheň v mísách vzplál a v okamžiku byly oběti a dary přinesené do Chrámu stráveny. Oheň, který přicházel z nebe, nebyl spalující, ale teplý a měkký. Dalo se ho dotknout rukama a neublížil.

Lidé plakali štěstím, skákali, tančili a křičeli. „Sestoupil nebeský oheň a posvětil nový Chrám, Bůh se usídlil v novém domě!“ to si mysleli.

Od té doby se nebeský oheň rozhořívá každý rok o jedné z jarních sobot na tomto místě. Jenže nyní na tomto místě není Chrám, ale svaté místo Božího hrobu, a tato sobota se shoduje se sobotou před křesťanskými Velikonocemi. A dodnes věřící s napětím očekávají sestoupení Svatého ohně.

A vtom začal vnitřní hlas vyprávět svůj příběh. Po Šalomounově smrti byl chrám ještě nějakou dobu posvátným místem, ale archa úmluvy, kterou Mojžíšovi předali Anunnaki (viz další témata) jménem Boha, někam zmizela. Nebo spíše shořela v posvátném ohni ze starověkého krystalu, který zde neustále hořel. Jelikož se jednalo o překroucení Pravdy a poselství Anunnaki, kteří své učení vydávali za Boží kázání. Tak to bylo řečeno. Židé však tomuto učení slepě věřili a domnívali se, že je dal Bůh. Když tedy Archa úmluvy zmizela, chrám byl opuštěn, dlouho v něm vládly pohanské kultury a pak se ho pokusili znovu obnovit tak, že do něj vložili kopii Archy úmluvy. To se shodovalo s příchodem dobyvatele Nabuchodonozora do židovských zemí. Babylóňané chrám zničili. Čas plynul, říkal vnitřní hlas, a chrám byl znovu obnoven. Ale na novém místě, kde nebyl kystal. Byl mírně odsazen od staré stavby. Archa úmluvy tam byla znovu umístěna, ale nic se jí zde nestalo. Krystal totiž nyní nemohl spálit klamné

pravdy Anunnaki. Židé se tak dostali zcela pod náboženskou kontrolu Anunnaki a stali se definitivně jejich instrumentem. Tak to bylo řečeno.

I tento chrám však Římané zničili a král Herodes jej znovu postavil. Nyní v něm však byl znovu a znovu uctíván falešný bůh Anunnaki. A podle toho byl také uctíván. V Ježíšově době, jak říkal vnitřní hlas, v chrámu se za peníze prodávalo nejen nádobí, obětní zvířata a kadidlo, ale také tabulky s rozhřešením, obdoba středověkých odpustků. Právě to Ježíše rozlítlo a vyhnal tyto kněžské trhovce z chrámu, neboť se dopouštěli svatokrádeže, když ve jménu Božím prodávali za peníze rozhřešení. To říkal vnitřní hlas. Ježíš předpověděl pád chrámu, což se také stalo. A nyní stojí jen Zed' nářků - pozůstatek Herodova chrámu. A na místě starověkého Šalamounova chrámu se o Velikonocích stále zapaluje posvátný oheň, jenže teď tam stojí křesťanský Chrám Božího hrobu. Tak to bylo řečeno.

...Nu a pak jsem si vzpomněla ještě na jednu epizodu z toho života, kterou jsem viděla ve snu. Jedná se o z Bible známou návštěvu královny ze Sáby u Šalamouna, přesněji řečeno královny země Šeba nebo Sába, která se nacházela na území dnešního Jemenu.

Když se dozvěděla o velkém Chrámu, přijela se na něj podívat. Byla to malá tmavovlasá žena s vystouplýma kulatýma očima a širokým černým obočím. Vždy nosila tenký závoj ze zlaté látky, zpod něhož jí byl sotva vidět obličej. Dodávalo jí to tajuplnost a umožňovalo psát legendy o její kráse.

Stejně šaty s několika vrstvami nejjemnější látky byly přepásány zlatým ažurovým živůtkem. Její šperky se třpytily barevnými kameny.

Šalamounova žena na verandě paláce

Navštěvovala Šalomounův palác. A vždy sem chodila obklopena svou družinou nesoucí za ní zlatý baldachýn se štrápci a vějíře ze pštosích per na dlouhých tyčích.

Vznešený host a Šalomoun často rozmlouvali u fontány nebo se procházeli v zahradě a společně navštěvovali Chrám. To nemohlo zůstat bez povšimnutí královských manželek, vždyť Šalomoun dokonce zanedbával svůj harém.

Právě tehdy, jak bylo řečeno, našla skytská žena společnou řeč s Šalomounovými ženami. Viděla jsem, jak postupně chodí za každou z nich a radí se s nimi, aby získala jejich podporu.

Šalomoun a královna ze Sáby si dávali často rande u fontány při západu slunce. A tak se skytská manželka rozhodla královnu na jedné z jejich schůzek předejít. Nařídila si ušít přesně stejné šaty, v jakých se královna objevila. Sluhové mladé Šalomounovy manželky si vše prohlédli, a dokonce královskému hostu ukradli jeden z nejkrásnějších přehozů. Bylo to docela snadné, vždyť královna bydlela v domě pro hosty u harému.

Šalomounova mladá žena, která byla oblečená jako královna ze Sáby a byla téměř stejně vysoká, si přehodila závoj hosta, skryla za ním tvář a objevila se v zahradě, kde král obvykle odpočíval. Přišla však dříve než skutečná královna. Šalomoun ji přijal za svého hosta a začali si povídat jako obvykle.

Bylo řečeno, že se mu „cizokrajná královna“ líbila čím dál víc, vždyť se dvořila králi tak, jak mu se líbilo, což dříve nebývalo. Tolik mluvila a tolik se uměla otáčet, že se do ní chudák Šalomoun až po uši zamiloval.

Při západu slunce odešla a po chvíli se objevila skutečná královna ze Sáby. Král byl zmatený, ale usoudil, že to všechno je jen výmysl jeho hosta, který byl nyní nepřístupný a přísný.

Po jejím odchodu dlouho přemýšlel o ženských nástrahách a nakonec se rozhodl jít si pro radu ke své skytské manželce. Ta ho přijala velmi srdečně a začala se k němu chovat stejně jako tam, oblečená jako cizokrajná královna.

Král byl velmi překvapen, ale ještě víc ho překvapila pokrývka hosta na posteli jeho ženy. Všechno pochopil. Ale ona požádala o odpuštění, vždyť nenarušila jejich schůzku, ale jen si ukradla trochu času pro sebe, on že úplně na ni zapomněl.

A teď už se král směje a žasne nad tím, jak převezla jeho, nejmoudřejšího krále, vlastní žena.

Královna ze Sáby brzy odjela, aniž by se provdala za Šalomouna a sjednotili království.

A bylo také řečeno, že po mnoha staletích k potomkům Skythů, kteří se smísili s chazarskými Turkutry, začali přicházet Židé, pronásledovaní Araby, a náboženství se stalo židovským v Chazarii. Židé si vzpomněli na onu skytskou ženu Šalomouna a uvedli ji jako příklad Chazarům, aby přijali „pravou“ víru. I

když ve skutečnosti se skytská Šalamounova manželka nikdy nestala Židovkou, ale uctívala domorodé bohy až do konce svých dnů, jak bylo řečeno.

Postupně se poodhaluje závoj tajemství nad biblickým Šalamounem, velkým Chrámem a královnou ze Sáby. A nejzajímavější je, že Šalamounův Chrám pomáhali stavět naši předkové, architektem byl Slovan. Stavěli ho však podle nákresů Atlantů.

Ano, historie skrývá mnohá tajemství, ale přijde čas, kdy nám budou odhalena.

Zapsala Valeria Kolcova 25.08.2013